

ἔκτασιν, ἵπταται συνήθως εἰς μέγα ὕψος· ἀλλ' ἀ-
ξυδερκῆς ὡς ὁ αἰετὸς διακρίνει ἐκεῖθεν τοὺς ἐν
τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης ἀνερχομένους ἰχθύς
καὶ ἔρμαξ κατ' αὐτῶν μὲ ταχύτητα κεραινοῦ.
(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

(Εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου **Σίβυλλαν**,
τὴν μετὰφρασιν αὐτῆν.)

Τουρκοὶ διαβῆκαν ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐρήμαξαν τὴ χώρα,
Κι' ἡ Χίος ἢ ἀμπελόφυτη μὲ τάφο μοιάζει τώρα·
Ἡ Χίος ποῦ τὴ σκίαζαν ἢ λεμονιές κι' οἱ σχῖνοι,
Καὶ πλούσια στὸ κῦμά της παλάτια ἀντανακλοῦσε,
Καὶ κάποια βράδινα ἀπὸ χοροῦ παρθένων ἀντηχοῦσε,
Παντέρημη ἔχει μείνη.

Παντέρημη . . . ὄχι πέρα 'κεῖ σιὰ στὸ μαυρισμένο
Τὸ κάστρο, Ἐλληνόπουλο ξανθὸ ἀκουμπισμένο,
Ταπεινωμένη κεφαλὴ μὲ πόνο σκύβει κάτω.
Μέσ'σ'τὰ συντρίμια σκέπη του καὶ μόνη συντροφιά του
Εἶχε μὰ δάφνη, πῶμεινε κι' αὐτὴ ὡσάν κι' ἐκεῖνο
'Ολόρθη μέσ' στὸ θρῆνο.

Φτωχό, ποῦ πᾶς γυμνόποδο στ' ἄγρια μονοπάτια,
Γιὰ νὰ στεγνώσουν, λέγε μου, τὰ γαλανά σου μάτια,
Πῶχουν τὸ χρώμα τουρανοῦ καὶ τὴ γλυκεῖά του λάμψη
Καὶ ἡ χαρὰ στὴν ὄψιν σου καὶ πάλι ν' ἀναλάμψη.
Καὶ τὸ χαμηλωμένο σου, παιδάκι μου, κεφάλι,
Γιὰ τὸ σηκώσης πάλι,

Πές μου τί θές; Τάχα σάν τί μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω;
Γιὰ νὰ ἰδῶ στὲς πλάτες σου ριχμένα πάλι πίσω
Τὰ ἔμμορφα μαλλιά σου,
Ποῦ σάν κλωνάρια τῆς ἰτιάς λυπητερά γυρμένα
Στὸ μέτωπό σου τὸ ἄγνὸ τὰ βλέπω σκορπισμένα;
Τί θέλει ἡ καρδιά σου;

Γιὰ πές μου τί θὰ ἔδιωχνε τὴ λύπη σου τὴ μαύρη;
Νῆσαι ὁ κρίνος ποῦ κανεῖς μέσ' στοῦ Ἰράν θὲ ναῦρη
Τὸ σκοτεινὸ πηγάδι
Ποῦ φέγγει εἰς τὸν Ἄδη;

"Ἡ μὴ καρποὶ ἀπ' τὸ Τουβᾶ, π' ἀπ' τὴ πυκνὴ σκιά του
Καβάλλα κάνουν γιὰ νὰ βγοῦν αἰῶνα ἀπὸ κάτω;

Τί θέλεις, τ' ἀχειλάκι σου γιὰ νὰ χαμογελάσῃ;
Τὸ πειὸ γλυκόλαλο πουλὶ ποῦ βρῖσκεται στὴν πλάσι,
Ποῦν' ἡ φωνὴ του μουσική, θαρρεῖς τοῦ Παραδείσου;
Μὴ θές διαμάντια, [πλούτη];

Τί θές ἀπ' ὅσα σου τάξα; Ἐλευθερ' ἀποκρίσου!
Κι' εἶπε τὸ Ἐλληνόπουλο: Τουρέκι καὶ μπαροῦτι!

(Hugo)

Μ. Παπαριστίδου.

ΖΗΤΗΜΑ ΠΡΟΣΟΧΗΣ

Εἰς τὴν μεγάλην ἑπαυλίαν τοῦ Κῦρ-Θωμᾶ κατοικεῖ
ὁ ἐπιστάτης αὐτῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ἡ
ἑπαυλις εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ κοιλιάδος ὠραίας
συνδένδρου καὶ καταφύτου καὶ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἡ οἰ-
κογένεια τοῦ ἐπιστάτου ζῆ ἡσυχος καὶ ἀνεκόχλητος.
'Ἄλλ' ἡ εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε διαρκῆς.
Μίαν νύκτα θυελλώδη καὶ σκοτεινὴν εἰσῆλθεν εἰς
τὴν ἑπαυλίαν τολμηρὸς κλέπτης, ὅστις ἀφήρεσε πάντα
τὰ πολύτιμα πράγματα τῆς οἰκογενείας, χωρὶς κα-
νεῖς τῶν ἐν τῇ ἐπαύλει κοιμωμένων ν' ἀντιληφθῇ τι.

Τὴν πρωίαν ὄμως ἰδόντες τὴν ἔλλειψιν τῶσων ἀντι-
κειμένων καὶ ἐννοήσαντες τὸ συμβᾶν, εἰδοποιήσαν
τὸν ἀγροφύλακα διὰ τὰς περιαιτέρας. Οὗτος δεξι-
σθεῖς ὑπερβολικὰ, διότι τὸ γεγονός τοῦτο ἐμελλε νὰ
ζημιώσῃ τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόληψιν, καθόσον
ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν δὲν εἶχε
γεῖνη παρόμοιόν τι καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ
τιμωρῆσῃ τὸν κλέπτην. Ἠσχίσε λοιπὸν τὰς ἐρεῦνας
του ἐντὸς τοῦ δάσους, πλὴν ματαίως, μολοντί εἶνε
ἡ 4 μ. μ. καὶ ἀκόμη δὲν κατάρθωσε νὰ εὔρη οὐδὲ ἴ-
χνος τι. Μήπως ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων τις γνωρίζει
ποῦ εἶνε κεκρυμένος ἄς τὸν ὑποδείξῃ εἰς τὸν ἀγροφύ-
λακα, ὅστις θὰ τῷ εἶνε διὰ βίου ὑπόχρεως.

ΑΛΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ ΓΝΩΜΑΙ

** Αὐτὴ ἡ Ἄρετι ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ Μουσική, ἐ-
πειδὴ ὡς αὐτῆς οὕτω καὶ ἐκείνης ἡ ἡδονὴ γεννᾶται
ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν.